

Külmus. See piinab teda, pressib peale igast suunast, otsides kõikvõimalikke viise, kuidas pääseda temani, lipsata tema rõivaste alla, naksata nabka. See haarab tema jäsemetest, kätest, jalalabadest, säärtest kuni põlveni välja. Ta võitleb vastu, liigutades jalgu. Ta ajab end püsti ja hüppab, veeb pimeduses, kuni nõrkeb, ega püsi enam jalgel. Siis tõmbab ta end kerra ja hõõrub käsi kokku, surub need jalgade vahele või kaenla alla ja väriseb. Ta lakkab värisemast, kui tema jalad muutuvad tuimaks. Neid justkui poleks enam, need nagu ei kuulukski enam talle. Ta suudab ikka veel jalgu liigutada, kuid ei tunne neid.

Aga külm on valelik. Tuimus haihtub ja terav valu, mis tuleb seest, sügavalt luudest, paneb ta taas jalgu tundma. Ta nutab, näeb topelt, nii et võrede vahelt paistev valgusvihk näib paljunevat, ja hetkeks oleks ta justkui kodus, omaenda voodis, ärgates päikesetõusuga; peagi kuuleb ta kukke kiremas ja tõuseb, läheb ukse juurde ja soojendab end hommikupäikese käes, kuulab raadiost uudiseid ja joob kardemoniga vürtsitatud kohvi.

Nii petlik võib olla külm. See teeskleb, et on soe. See teeskleb, et soojendab üles kogu tema keha, ja soojus on nii mõnus, et ta avab ülemise nõöbi. Aga ta on nii nõrk, et ei suuda riideid seljast võtta. Clara lebab tema peal, liiga raske, et teda saaks ära lükata. Nii ta lihtsalt lebab ja naudib seda, et tal on viimaks ometi jälle soe, ta lubab endal puhata, lõdvestuda, unustada viimaste päevade õudusunenägu.

Kui ta lõpuks meelemärkusele tuleb, on külmus kõikjal. Pettus on läbi ja ta on taas selles neetud reaalsuses, vappuvas metallist konteineris. See kõigub ja rappub ja vabiseb nii, et Clara lendab tema pealt ja veereb põrandal sinna, kus lebab Marsela.

Õhus pole märkigi äsja tõusnud päiksest või kuuma kohvi lõhnast, on vaid armutu hirmu ja külma terase lehk. Ta avab pingutades silmad, kuid sulgeb need taas, kui konteinerisse tungiv valge valgus neid kõrvetab.

Kui Elín ärkas, valitses toas täielik pimedus. Akna tagant, mis oli paksu kardina taga irvakil, kostis pominat, justkui mänginuks tuul praoga, tuues kuuldavale lakkamatut, monotoonset kiunu, mis kasvas aeg-ajalt vileks. Aga see polnud kiunuv tuul, mis oli ta üles äratanud, vaid Sergei hääl, mis kostis kusagilt korterist. Mees rääkis telefoniga ja ta sai häälest aru, et ta räägib naisega – sellega, kes võis helistada igal ajal ja kes oli mehe sõnutsi tema Venemaal elav ema. See võis olla tõsi, aga selle juures oli siiski midagi imelikku – iga kord, kui naine helistas, lahkus mees toast ja sulgus kuhugi. Ja Elín ei rääkinud sõnagi vene keelt, nii et mees võinuks vabalt vestelda ka tema nina all ja tal poleks aimugi, millest jutt käib.

Elín sirutas käe välja, kobas öökapil telefoni järele ja kui ekraan eresiniselt särava löi, pimestas see teda hetkeks ning ta pidi kella vaatamiseks silmi kissitama. Kell hakkas saama pool seitse, nii et tal oli targem samuti ärgata, mitte püüda uuesti uinuda. Ta oli harjunud vara tõusma ja oma töökotta minema ning sageli oli ta juba kaks tundi tööga ametis olnud, kui Sergei koputas, andmaks märku, et on ärganud ja teinud teed. Mehel läks tee valmistamisega alati aega, sest ta järgis rangelt kindlaid samme, sest tema arvates sai teed teha ainult ühel moel. Ta alustas sellest, et tegi kannu süsimusta tee, laskis sellel tükk aega tõmmata, enne kui valas tee väikestesse termostesse. Seejärel täitis ta suurema termose tulise veega, viilutas sidruni ja tõstis viilud tassidesse. Selleks ajaks, kui tema üles jõudis, valas mees tavaliselt väiksest plaskust tee tassidesse – pool tassi endale ja talle vaid nii palju, et põhi oleks kaetud, sest Elín ei armastanud kanget teed – ja kallas siis suurest termosest vett peale. Seda nimetas

ta „karavaniteeks“ ja oli ilmselgelt veendunud, et jook väärís vaeva, mida ta selle valmistamisega nägi. Elín oleks võinud vabalt teepakki kuumas vees leotada, tegemata mingit vahet.

Elín ajas end istuli, otsides varvastega oma villasokke ja tõmmates pimeduses rõivad selga. Ta polnud plaaninud Sergei vestlust pealt kuulata, kuid leidis end peaaegu tahtmatult koridorist, kõrv vastu vannitoa ust, kuulamas mehe kummaliselt õrna hääletooni. Sergei oli õpetanud talle paar venekeelset sõna, nii et ta oskas neid hääldada ja sai aru, kui mees neid talle ütles, aga kui ta rääkis oma tavapärase tempos teiste venelastega, ei teinud Elín vahet, kus üks sõna lõpeb ja teine algab. Mehe jutt oli kui üks veidrate silpide rodu ja need kõik kõlasid talle üsna ühte moodi.

Tsja-tsja-nje-nje-menja-privja-nje-nje.

Need polnud sõnad, mis tal südame alt õõnsaks võtsid, vaid mehe toon, selle õrnus. Teda oli rabanud just see õrnus, mis oli mehe tavapärase olekuga nõnda suures vastuolus. Sergei oli suur mees ja tal näis olevat tahumata nurki, kuigi ta oli hea välimusega, kandis enamasti spordirõivaid ja kaelas paksu kuldketi, mis ulatus rinnani, mida mees raseeris duši all samal ajal kui oma pead. Kui Elín pakkus välja, et Sergei võiks kanda viisakamat särki ja teksasid, naeris mees ta lihtsalt välja ja ütles, et asi on nende vanusevahes. Et Elín ei tea midagi praegusest tänavamoest ja ta ei kavatsengi kanda triiksärki ja lipsu, olgugi et lähenes kolmekümnele. Kui mees talle seda meelde tuletas – nende peaaegu kahekümneaastast vanusevahet –, jättis ta Elínile tükiks ajaks tunde, et peaaegu viiekümneaastasel naisel on tobe olla nii armunud.

See oli tunne, mis haaras teda nüüd, kui ta seisis vannitoa ukse taga ja kuulas teda rääkimas. *Tsja-Tsja-nje-nje.* Ta tundis sügaval rinnas, kuidas tema südames oli avanenud auk, ja sellest voolas tema kõhtu tuline veri, mis tegi haiget, kui ta tundis ära tuttava sõna. *Kallis*, oli mees telefoni öelnud. *Kuule, kallis*, nagu Sergei oli talle palju kordi öelnud. Kui mehel oli vaja teda meelitada, panna teda

midagi tegema, viia ta välja tantsima, laenata temalt raha, saada ta voodisse. Elín nõjatus vastu ukseraami, julgemata hingatagi, kartes magada maha mõne sõna, mida ta võis tunda, mingigi vihje. Kellega mees sellisel toonil räägib? Kas see polnud seesama õrn toon, mis mõeldud ainult temale?

Kuule, kallis. Kuule, Sofia. Nje-nje. Tsja-tsja-nje.

Roostepunase maapinna pseudokraatrid paistsid eredamad, kui maapind oli nüüd valdavalt kaetud õhukese lumekihiga, mis näis olevat langenud ka põhjapoolsetele mägedele, aga ka aiapostidele ja konteinerile, mida polnud tee pealt näha. Daníel oli parkinud peatee serva, et mitte hävitada võimalikke rehvijälgi sel harva kasutataval Heiðmörki teel või Rauðhólari piirkonna mägedele nime andnud punase kruusani viival rajal. Helena oli kriminalistide meeskonnaga teel ja ka nemad jätaavad oma autod teeserva – polnud veel kindel, kas siia üles saab sõita tõendeid rikkumata – ning kõnnivad jalgsi konteineri juurde, tassides kaasa kõik vajalikud töövahendid.

Lumi oli öösel linnale langenud ja sulanud madalamates piirkondades peaaegu silmapilk; aga siin kõrgel oli auto termomeetri järgi paar kraadi külmem. Kui Daníel mööda rada üles sammus, hakkas väljas valgeks minema, ehkki läheb veel aega, enne kui kahvatu märtsipäike taevasse kerkib. Tal polnud just külma, kuid ta tõmbas jope kurguni kinni, sest tundis sisimas jahedust. See pidi olema lihtsalt ärevus selle ees, mis teda ees ootas. Häirekeskuse kõne oli kõlanud halvasti. Tegelikult oli see kõlanud suisa õövastavalt.

Konteineri oli avastanud üks koeraga jooksja. Mehel oli harjumus siin igal hommikul enne kaheksat jooksmas käia ja ta oli helistanud linna keskkonnaametisse, soovides teada, miks vedeles siin, looduskaitsealuses paradiisis kuuemeetrine merekonteiner.

Linnavalitsuse tüüp, kes oli tulnud asja uurima, oli konteineri avanud ja sedamaid oma oranžid tunked täis oksendanud. Järgmisena sündmuspaika jõudnud kaks patrullpolitseinikku olid jäänud enda

ees avanenud vaatepildi kirjeldamisega jänni. „Laibakuhi,“ olid nad öelnud. Kuhi.

Politseinikud hoidsid konteinerist veidi eemale, ühel olid käed taskus ja ta tammus kangestunult jalalt jalale. Teine sörkis kohapeal, patsutades kinnastatud kätega õlgu, et sooja hoida. Daníelile tundus, et ta teab neist üht, kuid ta polnud kindel. Nad pidid olema Dalveguri jaoskonnast. Ta otsis välja oma töötõendi, mis rippus paelaga tema kaela ümber, ja tõstis üles.

„Daníel Hansson kriminaalpolitseist,“ ütles ta ja kaks patrullpolitseinikku noogutasid korraga, ilma et kumbki oleks vaevunud tema kaardile pilku heitma. Neil mõlemal oli näol jäik, ehmunud ilme ja Daníelile näis, justkui oleksid nad nutu äärel.

„Kas võtsite tema andmed?“ küsis Daníel taskust latekskindaid tõmmates.

„Mina võtsin,“ vastas üks politseinik. „Ja ma võtsin temalt lühikese tunnistuse selle kohta, miks ta siia üles tuli ja konteineri avas ja mida ta seal nägi.“

Mees näitas märkmikku ja Daníel noogutas.

„Väga hea. Sa võid selle jaoskonda jõudes kirja panna ja mulle saata. Kuidas on jooksjaga, kes konteineri leidis?“

„Paistab, et linnavalitsuse sekretär unustas tema nime võtta, aga kriminaalpolitsei saab ju tema numbrit kontrollida.“

Daníel naeratas põgusalt. Reapolitseinikel oli teinekord veider arusaam sellest, mis on kriminaalpolitsei prioriteedid, kui uurimine on alles alguses.

„Ärme selle pärast praegu muretse.“ Ta tõmbas ühe kinda kätte ja vaatas esmalt üht ja siis teist politseinikku. „Millega meil siin konteineris täpsemalt tegemist on?“

„Ma lugessin kokku,“ vastas teine politseinik, see, kes oli kohapeal sörkinud. „Neid on viis.“

„Kõik naised?“ küsis Daníel.

„Ma arvan küll.“

„Sa arvad?“ Daníel vaatas teda küsivalt.

„Jah. Noh. Seal sees on pime ja, noh ... Ma ei tea. Linnavalitsuse tüüp oksendas kuriteopaiga täis ja ma pidin ta eest ära tirima ning Jonni siin läks abi kutsuma ja ... noh. Ma lasksin sealt jalga nii ruttu kui sain ja mõtlesin, et te vaatate kohale jõudes täpsemalt järele.

Daníel oli teise kinda kätte tõmmanud.

„Kas kontrollisite kõigi viie elumärke?“

„Elumärke?“

„Jah. Pulss, hingamine.“

Politseinik vaatas teda mõistmatul pilgul.

„Asi pole nii, nagu te arvate,“ selgitas ta. „Küll te näete, kui sisse vaatate. See lehk, uhh. Seal on kohutav lehk. Just nagu selles korteris, kust too vanamees kuu aega pärast surma leiti ...“

„Selge pilt,“ vastas Daníel. „Aga siiski kehtib reegel, et alati tuleb kontrollida elumärke.“

Daníel hakkas konteineri poole sammuma ja tõmbas ühe kinda käest. Ta võttis taskust tiigripalsamit ja määris seda ohtralt nina alla. Tal polnud tarvis seda teha, aga ta oli varem ammusurnud inimeste lehka tundnud ja teadis, et tema esimene reaktsioon on oksendada, ning esialgse info järgi oli tal vaja säilitada enesekontroll.

Kui vastas tõele, et konteineris on viie naise laibad, saavad nii kuriteopaik kui uurimine olema üks korralduslik õudusunenägu. Daníel tundis sellele mõeldes peas väsimust, kuid see haihtus niipea, kui ta lähenes konteineri avatud uksele. Konteineris polnudki nii palju surmalehka. Seal haises meelegeite järele. Teda tabas tunne, mis talle ikka vahel kuriteopaigas peale tuli: see oli nagu sähvatus kusagil ajus, mis liikus laubale, võttis hetkeks silmanägemise ja muutus keeriseks, mis keerutas peas, sellal kui üks hääl sosistas talle kõrva, et siin oli käinud surm, jääne ja armutu.